

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ט - חלק י"ט

קונטרס 859

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ניגון "קול הזוהר" – אידיש #2 ניגון כי הרבית

טייערע יידישע קינדער,
קומטס, מיגייט זעהן וואונדער,

2 - ס'איז שוין ממש – זמן משיח,
זייט'ס ענק אביסל מטריח,

לאמיר הערן דעם גרויסן סוד,
"קול הזוהר" דאס איז דער יסוד,

לערנען פלייסיג מיט א ברען,
יעדע רגע וואס מען קען,

איי, איי, איי,

ווער עס וויל זוכה זיין,
אנטקעגען משיח צו גיין,
זאל אריין כאפן – יעדע מינוט,
ווייל מ' הערט משיח'ס טריט

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ניגון "קול הזוהר" – לשון הקודש #2 ניגון "כי כל פה לך יודה"

יהודים יקרים עד מאוד,
פלאי פלאים נהנה עוד ועוד

הנה מתנגנים פעמי משיח,
אחר כותלינו משגית,

הנה מתנגנים פעמי משיח,
את עצמינו מעט נטריח

בואו נשמע את הסוד,
"קול הזוהר" הוא היסוד,
נלמד באש קודש ובחום,
כל רגע בוהק כיהלום,

החפץ במהרה לזכות לאורה,
לראות בנוי את משכן השכינה,
לנצל רגעיו כל דקה בחייו,
ובוא יבא ברינה

עבד, ויקיים השבועה, יחבו ליה כל מה דאחזיאו ליה. ואם יותר ירויח, יותר יתנו. הךא הוא דתנן, למוד תורה הרבה ויתנו לך שכר הרבה.

ואם לאו, תא חזי, בפר נש אית ביה שם יהו"ה. י"ה, העולם הבא. ו"ה, העולם הזה. י"ה אתלפש בדיוקנא עילאה, מן גינתא דעדן דלעילא. ו"ה אתלפש בדיוקנא דעדן דלתתא. ואינון פדוגמא דא, י', אלמלך. ה', נעמי. ו', מחלון. ה', רות.

ואם ההוא גברא אזיל בארחין טבין, ויקיים האומא דאומי, יחבו ליה כל טיבו דאחזיאו ליה, וכל מה דרווח בעלמא דין.

ואם לאו, מה אמרת נשמתא קדישא, (איוב א כא) ערם יצאתי מבטן אמי וערם אשוב שמה. ומאי איהו (ערם, ט) שמא קדישא יהו"ה דאמינא. תא חזי, בשעתא דאתי (ראויל) בר נש לעלמא, יחב ביה קודשא ברין הוא שמייה בפר נש. ושמא אחרא מן שד יהודאי, דאיתקרי חול. ושמא אחרא, דאתקרי חשך.

הךא הוא דכתיב, (דברים ט) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. החיים: דא שם יהו"ה דקודשא ברין הוא. ואת הטוב: זה השד יהודאי, דיהב ליה עושר בעלמא דין. ואת המות ואת הרע: אלין תרין מקטרגין רשעים טמאים, מסטרא דסמאל ונחש, מן שרו של ישמעאל ועשו. אם פר נש יקיים האומא דאומי, טוב. ואם לאו, יסתלק מגיה י"ו, אשתארת ה' ה'.

ובהאי שעתא, ה' עילאה מה אמרת. (יחזקאל לג) שובו שובו מדרבכם הרעים, שהם הרשעים שאמרנו.

ואם תבו תרי טב. ואם לאו, יסתלק ה' עילאה

שהראו לו. ואם יותר ירויח - יותר יתנו. זהו ששנינו, למד תורה הרבה ויתנו לך שכר הרבה. ואם לא - בא וראה, באדם יש בו את שם הוי"ה. י"ה - העולם הבא, ו"ה - העולם הזה. י"ה התלפשה בדיוקן עליון מן גן העדן שלמעלה, ו"ה התלפשה בדיוקן העדן שלמטה. והם פדגמא זו: י' - אלמלך, ה' - נעמי, ו' - מחלון, ה' - רות.

ואם אותו האיש הולך בדרךים טובות ויקים השבועה שנשבע, נותנים לו כל הטוב שהראו לו, וכל מה שהרויח בעולם הזה. ואם לא, מה אומרת הנשמה הקדושה? ערם יצתי מבטן אמי וערם אשוב שמה (איוב א). ומה הוא (ערם ט) שם הקדוש הוי"ה שאמרנו.

בא וראה, בשעה שבא (שהולך) אדם לעולם, נותן בו הקדוש ברין הוא את שמו באדם, ושם אחר משד יהודי, שנקרא חול, ושם אחר, שנקרא חשך.

זהו שכתוב (דברים ט) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. החיים - זה שם יהו"ה של הקדוש ברין הוא. ואת הטוב - זה השד היהודי, שנותן לו עשר בעולם הזה. ואת המות ואת הרע - אליו שני מקטרגים רשעים טמאים, מצדו של סמאל ונחש, מן שרו של ישמעאל ועשו.

אם האדם יקים השבועה שנשבע - טוב, ואם לאו - יסתלק ממנו י"ו. נשאר ה' ה'. ובשעה הזו, ה' העליונה מה היא אומרת? (יחזקאל לג) שובו שובו מדרבכם הרעים, שהם הרשעים שאמרנו. ואם שבו - הרי טוב, ואם לאו - יסתלק ה' העליונה עם ו"י, ונעשית הוי"ה. ומה היא אומרת?

עם ו"י, וְאִתְּעִבִיד הו"י. ומה היא אוֹמְרַת. (ישעיה א ד) הו"י גוי חוטא וגו'. וְאִם תָּבוּ מִדְּאִשְׁתָּאֲרַת בֵּיה ה' תַּתְּאָה, הָרִי טַב. וְאִם לָאו, יִתְּעִבִיד הו"י. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (איכה ב א) הַשִּׁיב אַחֲרֵי יָמֵינוּ מִפְּנֵי אוֹיְבֵי, וְיִתְּעִבִידוּ הָרְשָׁעִים יַחַד (ש"ר) עֲלֵיהֶם.

וְכִהְיֵהוּא זְמַנָּא, יִתְּעִבִידוּ הָרְשָׁעִים אֲדוֹנִים לְהוֹן, וּמִתְעַלָּה הַטְּמָא דְאִיהוּ מִסְטָרָא דְשָׂרוּ שְׁל עֲשׂוּ, עַל אֱלִימְלָךְ וְנַעְמִי. וְשָׂרוּ שְׁל יִשְׁמַעְאֵל, עַל מַחְלוֹן וְרוּת. וְכִיִּהִיא שְׁעַתָּא אַמְרוּ, (ישעיה כו יג) ה' אֱלֹהֵינוּ בַּעֲלוֹנוּ אֲדוֹנִים זוֹלְתָךְ.

וְכִיִּהִיא שְׁעַתָּא, (בראשית כו א) וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ, הָאֶרֶץ, דָּא גּוֹפֵא. וְכִיִּהִיא שְׁעַתָּא, אִם יִתְּעַסֵּק בַּתּוֹרָה הָרִי טַב. וְאִם לָאו, יִיתִי סַמְא"ל רְכִיב עַל נַחֲשׁ, לְאֱלִימְלָךְ. (שם לב כו) וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכוֹל לוֹ וַיִּגַּע בְּכַף יָרְכוּ. אֲזִיל לְאִתְתָּא נַעְמִי, יְהַפֵּךְ לָהּ, וַיַּעֲבִיד לָהּ דְתִיחֻב, וְתִהֵא בִישָׂא.

אִם אָדָם אֶתְפָּרֵשׁ מִינְהּ, הָרִי טַב. כְּמָא דְאִמְרַי אִיּוֹב, (איוב ב ז) כְּדַבְּרֵי אַחַת הַנְּבִלּוֹת תְּדַבְּרִי גַם אֶת הַטּוֹב נִקְבַּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְהָרַע נִקְבַּל. הָעֲצָה דִּיהִב לָךְ הַטְּמָא, לֹא נִקְבַּל. וְאִם יָקוּם עֲצַת הַחֲטָא כְּמוֹ שְׂאֲמֵרָה הִיא, וַיִּגְנוּב אוֹ יַעֲשֶׂה כָּל הָעֲבִירוֹת שְׁבַעוּלָם, אַחַר כֵּן יִתְלוּהוּ עַל הָעֵץ וְיָמוּת. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (רות א ה) וַיָּמוּתוּ גַם שְׁנֵיהֶם מַחְלוֹן וְכַלְיוֹן. וְנִשְׁאָרוּ ה"ה אֲלֻמְנוֹת.

וְתֵאמְרַי נַעְמִי, וְמָה הִיא אוֹמְרַת. ו"י ו"י ו"ה. וְעַם כָּל זֶה נַעְמִי אוֹמְרַת, (שם א יא) שְׁבִנְהָ בְנוֹתֵי, שׁוּבוּ שׁוּבוּ בַתְּשׁוּבָה, הַעוֹד לִי בָנִים בְּמַעֲוִי וְהָיוּ לָכֶם לְאֲנָשִׁים, י"ו דְאִסְתַּלְקוּ. עֲרַפְהָ מִסְטָרָא דְמִסְאָבוּ, תְּשׁוּב אֵל עֲמָהּ וְאֵל אֱלֹהֵיהָ. וְרוּת דְבָקָה עִם נַעְמִי. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (שם)

(ישעיה א) הו"י גוי חוטא וגו'. וְאִם שְׁבוּ מִשְׁנִשְׂאָרָהּ בּוּ ה' הַתַּחְתּוֹנָה - הָרִי טוֹב, וְאִם לָאו - יַעֲשֶׂה הו"י. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (איכה ב) הַשִּׁיב אַחֲרֵי יָמֵינוּ מִפְּנֵי אוֹיְבֵי, וַיַּעֲשׂוּ הָרְשָׁעִים יַחַד (ש"ר) עֲלֵיהֶם.

וְכִיִּהִי זְמַן יַעֲשׂוּ הָרְשָׁעִים אֲדוֹנִים לָהֶם, וּמִתְעַלָּה הַטְּמָא, שְׂהוּא מַצֵּד שָׂרוּ שְׁל עֲשׂוּ, עַל אֱלִימְלָךְ וְנַעְמִי, וְשָׂרוּ שְׁל יִשְׁמַעְאֵל עַל מַחְלוֹן וְרוּת. וְכִיִּהִי הַשְׁעָה אַמְרוּ, (ישעיה כו) ה' אֱלֹהֵינוּ בַּעֲלוֹנוּ אֲדוֹנִים זוֹלְתָךְ.

וְכִיִּהִי שְׁעָה, וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ, הָאֶרֶץ זֶה הַגּוֹף. וְכִיִּהִי שְׁעָה, אִם יִתְּעַסֵּק בַּתּוֹרָה - הָרִי טוֹב, וְאִם לָאו - יָבֵא סַמְא"ל רְכִיב עַל נַחֲשׁ לְאֱלִימְלָךְ. (בראשית לב) וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכוֹל לוֹ וַיִּגַּע בְּכַף יָרְכוּ. הוֹלֵךְ לְאִשָּׁה נַעְמִי, יְהַפֵּךְ אוֹתָהּ, וַיַּעֲשֶׂה אוֹתָהּ שְׁכַתּוּבָא, וְתִהֵא רְעָה.

אִם אָדָם נִפְרַד מִמְּנָה - הָרִי טוֹב, כְּמוֹ שְׂאֲמֵר אִיּוֹב (איוב ב) כְּדַבְּרֵי אַחַת הַנְּבִלּוֹת תְּדַבְּרִי גַם אֶת הַטּוֹב נִקְבַּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְהָרַע לֹא נִקְבַּל. הָעֲצָה שְׁנִתְּנָן לָךְ הַטְּמָא, לֹא נִקְבַּל. וְאִם יָקוּם עֲצַת הַחֲטָא כְּמוֹ שְׂאֲמֵרָה הִיא, וַיִּגְנוּב אוֹ יַעֲשֶׂה כָּל הָעֲבִירוֹת שְׁבַעוּלָם, אַחַר כֵּן יִתְלוּהוּ עַל הָעֵץ וְיָמוּת. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (רות א) וַיָּמוּתוּ גַם שְׁנֵיהֶם מַחְלוֹן וְכַלְיוֹן. וְנִשְׁאָרוּ ה"ה אֲלֻמְנוֹת.

וְתֵאמְרַי נַעְמִי. ומה היא אוֹמְרַת? ו"י ו"י ו"ה. וְעַם כָּל זֶה נַעְמִי אוֹמְרַת, (שם) שְׁבִנְהָ בְנוֹתֵי, שׁוּבוּ שׁוּבוּ בַתְּשׁוּבָה, הַעוֹד לִי בָנִים בְּמַעֲוִי וְהָיוּ לָכֶם לְאֲנָשִׁים, י"ו שְׁהִסְתַּלְקוּ. עֲרַפְהָ מִצֵּד הַטְּמָאָה תְּשׁוּב אֵל עֲמָהּ וְאֵל אֱלֹהֵיהָ. וְרוּת דְבָקָה עִם נַעְמִי. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (שם)

וְרוּת דְבָקָה עִם נַעְמִי, וְרוּת דְבָקָה עִם נַעְמִי,

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שם טו) אֶל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֶלֶף. וְאִם תָּבוּ בְּתִיּוּבָא, יִיתִי אֵלַיִמְלָךְ, וְיִיתִי מַחְלוּן. וְאִם תָּבוּ כּוֹלְהוּ, יִיתִי שְׁמָא קְדִישָׁא עֵילָאָה. וְאִם לָא, יָמוּתוּ. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שם טז) וַתֵּצֵא מִן הַמְּקוֹם אֲשֶׁר הִיְתָה שְׁמָה וּשְׁתִּי כְלוּתֶיהָ עִמָּה, נִפְקוּ מְגוּפָא.

בְּהָרְיָא שְׁעֵתָא אִיהִי אֲזֵלַת לְנִטְרִי גֵן עֵדֶן, תִּיעוֹל מִינָה בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, דְּחִיין לָהּ לְבֵר, וְאֲזֵלַת בְּאַתְרֵי דְחִשׁוּכָא. (שם ב יט) וַתַּהֵם כָּל הָעִיר עֲלֵיהֶן וַתֵּאמְרָנָה הַזֹּאת נַעֲמִי. בְּהָרְיָא שְׁעֵתָא אֲמַרְתָּ, (שם כא) אֲנִי מְלֵאָה הַלְכְּתִי וְרִיקָם הַשִּׁבְנִי ה', שְׁמָא קְדִישָׁא דֵהוּהָ בִּי. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שם) וְה' עָנָה בִּי, שְׁמָא קְדִישָׁא דֵיהוּ"ה, אֶסְהִיד בִּי כָּל חוֹבוּיָן דְעֵבִידְנָא.

בְּהָרְיָא שְׁעֵתָא יִיתִי נַחֵשׁ וְנָסִיב לָהּ לְשִׁפְחָה. בְּהָרְיָא שְׁעֵתָא אֲמַרְתָּ, (ישעיה א כא) אֵיכָה הִיְתָה לְזוֹנָה קְרִיָה נְאֻמָּנָה מְלֵאֲתִי מִשְׁפָּט צֶדֶק יִלִּין בָּהּ וְעַתָּה מִרְצָחִים.

י"ו נִשְׁאָרוּ (שם טז ט ט) עֲנִי וְדָל, עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר. דָּל, עֲלִיָּה אֲתָמָר (תהלים מא ב) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה'. אִם יִשְׁאָר לֹו בֶן דְּאֲזִיל בְּאַרְחוּהִי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲתַעֲסַק בְּאוֹרֵייתָא, אֲפִיק לֹו מִן רָעָה. שְׁהֵם מִתְפָּרְדִים בְּאַרְבַּע פְּנוֹת הָעוֹלָם.

בְּתִיב (ישעיה כט כב) כֹּה אָמַר ה' אֶל בֵּית יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם. יַעֲקֹב לֹא הָיָה בְּעוֹלָם, וְאַתָּה בְּעֻלְמָא, וְאַתָּה אָמַרְתָּ אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם. אֲרָא תָא חַזִּי, בְּשְׁעֵתָא דְאֲפִילוּ לְאַבְרָהָם בְּנוֹרָא יִקְיִדְתָּא, בְּקִדְמִיתָא הוּוּ דִינִיגִין לִיָּה לְעֵילָא, אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּרַסִּינָא דִילִי, זִילִי וְשׁוּבִי לְאַבְרָהָם מִן אוּר כְּשָׂדִים, שְׁבִשְׁבִיל כְּבוֹדֵי עֵבִיד מַה דְעֵבִיד. אָמְרוּ לִיָּה מְלֵאכֵי הַשְּׂרָת, רְבוּנוּ שָׁל עוֹלָם,

אֶל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֶלֶף. וְאִם שְׁבוּ בְּתִשׁוּבָה - יָבֵא אֵלַיִמְלָךְ וְיָבֵא מַחְלוּן. וְאִם שְׁבוּ כּוֹלִים - יָבֵא הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הָעֵלְיוֹן, וְאִם לֹא - יָמוּתוּ. וְהוּוּ שְׁכָתוּב (שם) וַתֵּצֵא מִן הַמְּקוֹם אֲשֶׁר הִיְתָה שְׁמָה וּשְׁתִּי כְלוּתֶיהָ עִמָּה, יֵצְאוּ מְגוּפָא.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה הִיא הוֹלֶכֶת לְשׁוּמְרֵי גֵן הָעֵדֶן, לְהַכְנִס לְגֵן הָעֵדֶן. הֵם דּוֹחִים אוֹתָהּ הַחוּצָה, וְהוֹלֶכֶת בְּמְקוֹם הַחֹשֶׁף. (שם) וַתַּהֵם כָּל הָעִיר עֲלֵיהֶן וַתֵּאמְרָנָה הַזֹּאת נַעֲמִי. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אוֹמְרָתָּ, אֲנִי מְלֵאָה הַלְכְּתִי וְרִיקָם הַשִּׁבְנִי ה', הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שְׁהִיָּה בִּי. וְהוּוּ שְׁכָתוּב (שם) וְה' עָנָה בִּי, הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁל יְהוּ"ה הָעֵיד בִּי כָּל הַחֲטָאִים שְׁעֵשִׂיתִי.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יָבֵא הַנַּחֵשׁ וְיִקַּח אוֹתָהּ לְשִׁפְחָה. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אוֹמְרָתָּ, (ישעיה א) אֵיכָה הִיְתָה לְזוֹנָה קְרִיָה נְאֻמָּנָה מְלֵאֲתִי מִשְׁפָּט צֶדֶק יִלִּין בָּהּ וְעַתָּה מִרְצָחִים.

י"ז נִשְׁאָרוּ עֲנִי וְדָל, (זכריה ט) עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר. דָּל, עֲלִי וְנֹאמֵר (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה'. אִם יִשְׁאָר לֹו בֶן שְׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִתְעַסֵּק בַתּוֹרָה, מוֹצִיאֵא מִן הַרְעָה, שְׁהֵם מִתְפָּרְדִים בְּאַרְבַּע פְּנוֹת הָעוֹלָם.

כְּתוּב (ישעיה כט) כֹּה אָמַר ה' אֶל בֵּית יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם. יַעֲקֹב לֹא הָיָה בְּעוֹלָם, וְאַתָּה בְּעֻלְמָא אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אַבְרָהָם? אֲרָא בֵּא וְרֵאָה, בְּשְׁעָה שְׁהִפִּילוּ אֶת אַבְרָהָם בְּאֵשׁ הַיּוֹדֶרֶת, בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ דְנִים אוֹתוֹ לְמַעְלָה. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: כִּסָּא שְׁלִי, לְכִי וְהִצִּילִי אֶת אַבְרָהָם מֵאוּר כְּשָׂדִים, שְׁבִשְׁבִיל כְּבוֹדֵי עֵשָׂה מַה שְׁעֵשָׂה.

אָמְרוּ לֹו מְלֵאכֵי הַשְּׂרָת: רְבוּנוּ

גברא דיפוק מיניה ישמעאל, דינעבדון להו לישראל מה דינעבדון. אמר להו פן יפוק מיניה יצחק, דיושיט קדליה על גבי מדבחה. אמרו ליה, הא עשו דנפיק מיניה דיחריב בי מקדשא. אמר, הא נפיק מיניה יעקב, דאיהו פורסיא שלימא. אמרו, הא ודאי בזכותא דינעקב ישתזיב. הדא הוא דכתיב, כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם.

של עולם, האיש שיצא ממנו ישמעאל, שיעשו להם לישראל מה שיעשו? אמר להם: פן יצא ממנו יצחק, שיושיט צנארו על גבי המזבח. אמרו לו: הרי עשו שיצא ממנו יחריב את בית המקדש. אמר: הרי יצא ממנו יעקב, שהוא כפסא שלם. אמרו: הרי ודאי בזכות יעקב ינצל. זהו שכתוב כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם.

ובשעתא דכפיתו לחנניה מישאל ועזריה, למרמי לגו אתון נורא יקידתא, פתח חנניה ואמר, (תהלים קיח ו) ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם. ה' לי בעוזרי ואני אראה בשונאי. פתח מישאל ואמר, כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו פי בראותו ילדיו מעשה ידי וגו'.

ובשעה שפכתו את חנניה מישאל ועזריה לזרק אותם לתוף כבשן האש היוקדת, פתח חנניה ואמר (תהלים קיח) ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם. ה' לי בעוזרי ואני אראה בשונאי. פתח מישאל ואמר (ישעיה כט) כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו פי בראותו ילדיו מעשה ידי וגו'.

ובההיא שעתא דנו דיניהון לעילא, אמר הקדוש ברוך הוא, (ישעיה מדר ה) זה יאמר לה' אני, זה חנניה, שאמר ה' לי בעוזרי ואני אראה בשונאי. וזה יקרא בשם יעקב, זה מישאל, שאמר כה אמר ה' אל בית יעקב וגו'. ובשם ישראל יכנה, זה עזריה, שאמר שמע ישראל.

ובאותה השעה דנו דינו למעלה. אמר הקדוש ברוך הוא: (ישעיה מדר) זה יאמר לה' אני - זה חנניה, שאמר ה' לי בעוזרי ואני אראה בשונאי. וזה יקרא בשם יעקב - זה מישאל, שאמר כה אמר ה' אל בית יעקב וגו'. ובשם ישראל יכנה - זה עזריה שאמר שמע ישראל.

הא חזי, בשעתא דאמר מישאל, כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם, עבדו ליצנות בלישניהון. אמר קודשא ברוך הוא, פורסיא דילי, ההוא ליצנותא דעבדו, שזיב לון בדרגא דא, כמה דשזיבת לאברהם. ולא עתה יבוש יעקב (דף נח ע"ב) ולא עתה פניו יחורו. בההיא שעתא, פל אינון דכפיתו לון, קטל לון שביבא דנורא.

בא וראה, בשעה שאמר מישאל כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם, עשו ליצנות בלשונם. אמר הקדוש ברוך הוא: הכפסא שלי, אותה הליצנות שעשו תציל אותם בדרגה הזו, כמו שהצילתי את אברהם. ולא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו. באותה השעה, פל אותם שפכתו אותם, הרג אותם שביב אש.

דניאר אמאי לא הוה עמהון. אמר בלביה, הא עבדו מיניה צלמא. ומלכא אמר,

רמה דניאל לא היה עמיהם? אמר בלבוי: הרי עשו ממנו צלם,

שְׁמִייה כְּשֵׁם אֱלוֹהַּ דִּילִייה, הִדָּא הוּא דְכְתִיב,
(דניאל ד ה) דִּי שְׁמִייה בְּלִטְשָׁאצֵּר כְּשֵׁם אֱלֹהֵי. וְכְתִיב
(דברים ז כה) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בְּאֵשׁ, וְעַל
דָּא אֲתַפְסִי מִיַּנְיִיהוּ. וְכִי אָדָם יִבְרַח מִן
הַמְּלָכוֹת, אֵלָא מְלָאכִין הֵווּ מְכַסִּין לִיה.

מַה רְאוּ חֲנַנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזַרְיָה דִּיִּהְבוּ גְרַמְיִיהוּ
לְנִירָא. אֵלָא תָא חֲזִי, יוֹמָא חַד הָהּ דְדוּד
נְחִית לְהַנִּיחַ גּוֹפּוֹ לְפָנֵי הַנְּהַר. וְהוּה אָמַר, (תהלים
פ ב) שְׁמֵרָה נַפְשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי. אָמְרוּ לִייה,
וְאַתָּה חֲסִיד. אָמַר לְהוּ, וְלֹא חֲסִיד אָנִי, שְׂיַדִּי
מְלוּכָלוֹת בְּשִׁפּוּר וּבְשִׁלְיָא, וּמְטַהֵר אֶת
הַטְּהוֹר, וּמְטַמֵּא אֶת הַטְּמֵא. וְאַנִּי קָם בְּחַדְוָה
בְּשִׁלְשָׁה מִשְׁמְרוֹת, כְּמָה דְאַתָּה אָמַר (שם קיט סב)
חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ. וְאַנָּא נְאִים
כְּסוּסִיָּא בְּהַבֵּל א'.

וּבְחֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהַתְּעַסֵּק בַּתּוֹרָה.
וּבְמִשְׁמֵרָה שְׁלִישִׁית, אָנִי מְנַגֵּן עִם
הַמְּלָאכִים לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. הִדָּא הוּא
דְכְתִיב, (איוב לח ז) בְּרֵן יַחַד פּוֹכְכֵי בְקָר וַיִּרְעִעוּ כָּל
בְּנֵי אֱלֹהִים. מֵאֵן אֵינוֹן, מְלָאכִין קַדִּישִׁין
דְאֲמַרְן שִׁירָה עֲמִי בְלִילָה. הִדָּא הוּא דְכְתִיב,
(תהלים מב ה) וּבְלִילָה שִׁירָה עֲמִי תִפְלָה לְאֵל חַיִּי.

אָמְרוּ הַצְּפַרְדְּעִים, אֲנַחְנָא עֲבִידְנָא יַתִּיר מִיָּנָה
בְּדִיל קוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא, אָמַר לוֹן דְדוּד,
וּמָה עֲבַדְתוֹן אַתּוֹן יַתִּיר מִיַּנִּי. אָמְרוּ לִייה,
דִּהְיוּנָן מוֹקֵדִין גּוֹפְנָא בְּנוֹרָא בְּתַנּוּרָא בְּמַצְרִים.
וּבְשִׁעְתָּא דְהוּוּ מְכַפְתִּין חֲנַנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזַרְיָה,
אָמְרוּ בְּלַפְיִיהוּ דְנַעֲבִיד בְּצַפְרְדְּעִים.

תְּנִיָּא, שְׁלֵשׁ מִשְׁמְרוֹת הֵווּ הַלִּילָה, וְעַל כָּל
מִשְׁמֵר וּמִשְׁמֵר יוֹשֵׁב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְשׂוֹאֵג פְּאָרִי. תָּא חֲזִי, שְׁלֵשׁ מִשְׁמְרוֹת אֵינוֹן
תְּרִיסַר שַׁעֲתֵי, וְאַתְּפַלְגוּן אַרְבַּע לְכָל מִשְׁמֵר.
וּבְכָל מִשְׁמֵר יוֹשֵׁב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׂוֹאֵג

וְהַמְּלָךְ אָמַר שְׁמוֹ כְּשֵׁם הַאֱלוֹהַּ
שְׁלוֹ, זְהוּ שְׁכַתּוּב (דניאל ד) דִּי שְׁמֵיה
כְּלִטְשָׁאצֵּר כְּשֵׁם אֱלֹהֵי. וְכַתּוּב
(דברים ז) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן
בְּאֵשׁ. וְעַל כֵּן הַתְּפִסָּה מֵהֶם. וְכִי
אָדָם יִבְרַח מִן הַמְּלָכוֹת? אֵלָא
מְלָאכִים הֵווּ מְכַסִּים אוֹתוֹ.

מָה רְאוּ חֲנַנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזַרְיָה
שְׁנַתְנוּ עֲצָמָם לְאֵשׁ? אֵלָא בֵּא
תְרַאָה, יוֹם אֶחָד הָיָה דְדוּד יוֹרֵד
לְהַנִּיחַ גּוֹפּוֹ לְפָנֵי הַנְּהַר, וְהָיָה
אוֹמַר (תהלים פב) שְׁמֵרָה נַפְשִׁי כִּי
חֲסִיד אָנִי. אָמְרוּ לוֹ: וְאַתָּה
חֲסִיד? אָמַר לְהֶם: וְלֹא חֲסִיד אָנִי,
שְׂיַדִּי מְלֻכָלוֹת בְּשִׁפּוּר וּבְשִׁלְיָה,
וּמְטַהֵר אֶת הַטְּהוֹר, וּמְטַמֵּא אֶת
הַטְּמֵא. וְאַנִּי קָם בְּשַׁמְחָה בְּשִׁלְשׁ
מִשְׁמְרוֹת, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר חֲצוֹת
לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ. וְאַנִּי נָם
כְּמוֹ סוּס בְּהַבֵּל אֶחָד.

וּבְחֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהַתְּעַסֵּק
בַּתּוֹרָה, וּבְמִשְׁמֵרָה שְׁלִישִׁית אָנִי
מְנַגֵּן עִם הַמְּלָאכִים לְקַדּוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא. זְהוּ שְׁכַתּוּב (איוב לח) בְּרֵן יַחַד
פּוֹכְכֵי בְקָר וַיִּרְעִעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.
מִי הֵם? הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים
שְׂאוּמְרִים שִׁירָה עֲמִי בְלִילָה. זְהוּ
שְׁכַתּוּב (תהלים מב) וּבְלִילָה שִׁירָה
עֲמִי תִפְלָה לְאֵל חַיִּי.

אָמְרוּ הַצְּפַרְדְּעִים: אֲנַחְנוּ עֲשִׂינוּ
יוֹתֵר מִמָּךְ בְּשִׁבִיל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא. אָמַר לְהֶם דְדוּד: וּמָה אַתֶּם
עֲשִׂיתֶם יוֹתֵר מִמֵּנִי? אָמְרוּ לוֹ:
שְׁהִינּוּ שׂוֹרְפוֹת אֶת גּוֹפְנוּ בְּאֵשׁ
בְּתַנּוּר בְּמַצְרִים. וּבְשִׁעָה שְׁהִיוּ
כּוֹפְתִים אֶת חֲנַנְיָה מִיִּשְׂאֵל
וְעֲזַרְיָה, אָמְרוּ בְּלִבָּם, נַעֲשֶׂה כְּמוֹ
הַצְּפַרְדְּעִים.

שְׁנִינּוּ, שְׁלֵשׁ מִשְׁמְרוֹת הוּא
הַלִּילָה, וְעַל כָּל מִשְׁמֵר וּמִשְׁמֵר
יוֹשֵׁב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׂוֹאֵג
פְּאָרִי. בֵּא וְרַאָה, שְׁלֵשׁ מִשְׁמְרוֹת
הֵם שְׁתֵּים עָשָׂר שְׁעוֹת, וְנַחֲלִיקוֹת
אַרְבַּע לְכָל מִשְׁמֵר. וּבְכָל מִשְׁמֵר

יֹשֵׁב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׂוֹאֵג
כְּאֲרִי, וְאֹמֵר: אוֹי שֶׁהִחְרַבְתִּי אֶת
בֵּיתִי וכו'.

בֵּא וְרֵא, כִּדְגָמָא שְׂיֵשׁ מִשְׁמֵרוֹת
בְּרִיקָע, כִּד יֵשׁ מִשְׁמֵרוֹת בְּאֲרָץ.
וּמִי הֵם? מִשְׁמֵרָה שְׁנֵיהָ, כְּלָבִים
צוֹעֲקִים. זֶהוּ שְׁכֵתוּב (משלי ל)
לְעֹלֹקָה שְׁתֵּי כְּנוֹת הַבַּיִת. (ישעיה
נ) וְהַכְּלָבִים עֲזִי נֶפֶשׁ לֹא יִדְעוּ
שְׂבָעָה. רֵאשׁוֹנָה - חֲמֹר נוֹעֵר.
זֶהוּ שְׁכֵתוּב (דברים כב) לֹא תַחְרֹשׁ
בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר יַחְדָּו.

וְעַל זֶה בִּלְעָם בְּזָה הַחֲמֹר וּבְאֲשֶׁתוֹ, הִזְהָר
וּבְאֲשֶׁתוֹ הִזְהָר מִתְּנַבֵּא. זֶהוּ שְׁכֵתוּב
(שם לד) וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל
כְּמֹשֶׁה, אֲבָל בְּאֲמֹת הָעוֹלָם קָם.
וְכִי מִטּוֹנָף מִן הַטְּנוּפֹת אֲתָה מְזַכֵּיר
עִם הַטְּהוֹר? אֲלֵא מֹשֶׁה בְּטַהֲרָה,
וּבִלְעָם בְּטַמְאָה. וְעַל זֶה הִזְהָר
עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה אִישׁוֹת עִם הָאֲתוֹן.
כְּתוּב (שם כב) כִּי יִקְרָא קֵן צִפּוֹר
לְפִנְיָךְ וְגו'. בֵּא וְרֵא, קֵן - זֶה
הוּא הַגּוֹפֵף. בְּדֶרֶךְ - שְׁהוֹלֵךְ
בְּדַרְכֵים טוֹבוֹת. בְּכָל עֵץ - זֶה
הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (משלי א) עֵץ
חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ. אוֹ עַל
הָאֲרָץ - אֵלֶּי הֵם יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרְאוּ
אֲרָץ, שְׁמֵלֵמֵד אוֹתָם תּוֹרָה.
אֲפֻרָחִים - אֵלֶּי הֵם נְעָרִים גְּדוּלִים
שֵׁיתַעֲסֻקוּ בַּתּוֹרָה. אוֹ בַּיְצִים -
אֵלֶּי הַקְּטָנִים שֵׁילְמֵד אוֹתָם אֶל־ךָ
בִּי"ת.

וְהָאֵם רִבְצָת - אֵין אִם אֵלֵא תּוֹרָה,
זֶהוּ שְׁכֵתוּב (שם א) וְאֵל תִּטֵּשׁ תּוֹרַת
אִמְךָ. אִם תִּרְצֶה שְׁתַּקַּח הַבְּנִים,
(דברים כב) שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם,
וְאַחַר כֵּן אֶת הַבְּנִים תַּקַּח לָךְ
וְהֵאֲרַכְתָּ יָמִים.

דְּבַר אַחַר כִּי יִקְרָא, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
(ויקרא כו) וְאִם תִּלְכּוּ עִמִּי קְרִי,
וְהִלַּכְתִּי אִיךָ אֲנִי עִמְכֶם בְּקְרִי.
וְיִסְפְּתִי לִיִּסְרָה אֲתֶכֶם שְׂבַע עַל
חַטָּאתֵיכֶם. מִי הִיא שְׂבַע? זֶה
הַשְּׂכִינָה.

כְּאֲרִי, וְאֹמֵר אוֹי שֶׁהִחְרַבְתִּי אֶת בֵּיתִי וכו'.
הָא חֲזִי, כִּדְוִגְמָא דְאִית מִשְׁמֵרוֹת בְּרִיקָעָא, כִּד
אִית מִשְׁמֵרוֹת בְּאֲרָעָא. וּמֵאֵן אֵינּוּן.
מִשְׁמֵרָה שְׁנֵיהָ, כְּלָבִים צוֹעֲקִים. הִדָּא הוּא
דְּכַתִּיב, (משלי ל טו) לְעֹלֹקָה שְׁתֵּי כְּנוֹת הַבַּיִת.
(ישעיה נו יא) וְהַכְּלָבִים עֲזִי נֶפֶשׁ לֹא יִדְעוּ שְׂבָעָה.
רֵאשׁוֹנָה, חֲמֹר נוֹעֵר. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (דברים
כב י) לֹא תַחְרֹשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר יַחְדָּו.

וְעַל דָּא בִּלְעָם בְּזָה הַחֲמֹר וּבְאֲשֶׁתוֹ, הִזְהָר
מִתְּנַבֵּא. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (שם לד י) וְלֹא קָם
נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה. אֲבָל בְּאֲמֹת הָעוֹלָם
קָם. וְכִי מִטּוֹנָף מִן הַטְּנוּפֹת, אֲתָה מְזַכֵּיר עִם
הַטְּהוֹר. אֲלֵא מֹשֶׁה בְּטַהֲרָה. וּבִלְעָם בְּטוֹמְאָה.
וְעַל זֶה הִזְהָר עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה אִישׁוֹת עִם הָאֲתוֹן.
כְּתִיב (שם כב ו) כִּי יִקְרָא קֵן צִפּוֹר לְפִנְיָךְ וְגו',
תָּא חֲזִי, קֵן: דָּא הוּא גּוֹפָא. בְּדֶרֶךְ:
דְּאֵזִיל בְּאוֹרְחֵין טְבִין. בְּכָל עֵץ: דָּא תּוֹרָה,
כְּמָה דְאֵת אָמֵר (משלי ג יח) עֵץ חַיִּים הִיא
לְמַחְזִיקִים בָּהּ. אוֹ עַל הָאֲרָץ: אֵלִין אֵינּוּן
יִשְׂרָאֵל, דְּאֵתְקֵרוּן אֲרָץ, דְּמֵלְמֵד לְהוֹן
אוֹרִייתָא. אֲפֻרָחִים: אֵלִין אֵינּוּן נְעָרִים
גְּדוּלִים, דִּיתַעֲסֻקוּן בְּאוֹרִייתָא. אוֹ בַּיְצִים:
אֵלִין זְעִירִין, דִּיוֹלִיף לוֹן אֶל־ךָ בִּי"ת.

וְהָאֵם רִבְצָת, אֵין אִם אֵלֵא תּוֹרָה, הִדָּא הוּא
דְּכַתִּיב, (שם א ח) וְאֵל תִּטֵּשׁ תּוֹרַת אִמְךָ.
אִם תִּרְצֶה שְׁתַּקַּח הַבְּנִים, שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת
הָאֵם, וְאַחַר כֵּן וְאֵת הַבְּנִים תַּקַּח לָךְ וְהֵאֲרַכְתָּ
יָמִים.

דְּבַר אַחַר כִּי יִקְרָא, כְּמָה דְאֵת אָמֵר (ויקרא כו כא)
וְאִם תִּלְכּוּ עִמִּי קְרִי, וְהִלַּכְתִּי אִיךָ אֲנִי
עִמְכֶם בְּקְרִי. וְיִסְפְּתִי לִיִּסְרָה אֲתֶכֶם שְׂבַע עַל
חַטָּאתֵיכֶם. מֵאֵן אִיהִי שְׂבַע, דָּא שְׂכִינְתָּא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

רוצה להיות **מליונר** בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!

פקס: 02-9951300

Do you want to be
a millionaire?

Learning one hour of Zohar on Shabbos is worth
a hundred million years of Torah
To receive for free, the seforim Erkah Shel Sha'ah,
Gedolei Yisroel V'haZohar,
Tikun HaZohar Hayomi, and more

Fax 02-9951300